

РЕШЕНИЕ

№ 3863

гр. София, 16.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Е СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иванка Иванова

Членове: Петър Люб. Сантиров
Ванина Младенова

при участието на секретаря Елеонора Анг. Г.
като разгледа докладваното от Ванина Младенова Въззивно гражданско дело
№ 20221100501159 по описа за 2022 година

Производството е по реда на [чл. 258](#) и сл. [ГПК](#).

С решение № 20210795 от 11.11.2021 г., постановено по гр. д. № 36961/2021 г. по описа на СРС, 138 състав, ЗАД „ОЗК-3.“ АД е осъдено да заплати на Г. В. Г., действащ със съгласието на законния представител К. Г. В., на основание чл. 432, ал. 1 КЗ сумата от 4000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в резултат на настъпило на 23.10.2019 г. вследствие виновното, противоправно поведение на водача на МПС, чиято гражданска отговорност е била застрахована от ответника, ведно със законната лихва от 18.05.2020 г. до окончателното изплащане, като искът е отхвърлен за разликата над 4000 лв. до пълния предявен размер от 9600 лв. Ищецът е осъден да заплати на ответника сумата от 326,67 лв. - депозити за експертизи и юрисконсултско възнаграждение. Ответникът е осъден за заплати на адв. Н.К. на основание чл. 38 ЗА сумата от 510 лв. за адвокатско възнаграждение, както и на основание чл. 78, ал. 6 ГПК в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Софийски районен съд сумата от 160 лв. за държавна такса и сумата от 145,83 лв. - разноски по делото за възнаграждения за експертизи.

Срещу постановеното съдебно решение в частта, с която е уважен предявения иск за сумата над 2000 лв. до присъдения размер от 4000 лв. е депозирана въззивна жалба от ответника ЗАД „ОЗК-3.“ АД. Излага съображения, че решението в обжалваната част е необосновано и неправилно, постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Счита, че неправилно съдът е приел за недоказано възражението за съпричиняване на ответната страна. С поведението си ищецът е нарушил ЗДвП, като предприел пресичане на пътното платно на забранено място, с което е предизвикал съпричиняване на вредоносния резултат. Освен това съдът не е съобразил т. 7 от Постановление на Пленума на ВС № 17/63 г. и нормата на чл. 8, ал. 8 от Закона за закрила за детето, като по делото е безспорно, че не е осъществен задължителен надзор от родител, което е нарушение на чл. 8, ал. 8 от посочения закон и чл. 125 СК и съставлява още една предпоставка за прилагане на чл. 51, ал. 2 ЗЗД.

Исковите са уважени в прекомерно завишен размер, който не съответства на претърпените от ищеца болки и страдания. Освен това определения от съда размер не отговоря на критериите, предписани в правната норма на [чл. 52 ЗЗД](#). Моли съда да отмени решението в обжалваната част, като отхвърли предявения иск, а в условията на евентуалност да намали дължимото обезщетение съобразно приноса на пострадалия.

В срока по [чл. 263, ал. 1 ГПК](#) не е постъпил писмен отговор на въззивната жалба.

Решението в частта, с която предявеният иск с правно основание [чл. 432, ал. 1 КЗ](#), вр. с [чл. 45, ал. 1 ЗЗД](#) е уважен и е присъдено застрахователно обезщетение за сумата от 2000 лв., както и в частта, с която отхвърлен предявеният иск за сумата над 4000 лв. до пълния предявен размер от 9600 лв., е влязло в сила като необжалвано.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на [чл. 12 ГПК](#) и [чл. 235, ал. 2 ГПК](#), намира от фактическа страна следното:

Първоинстанционният съд е сезиран с иск с правно основание [чл. 432, ал. 1 КЗ](#), вр. с [чл. 45, ал. 1 ЗЗД](#).

Ищецът твърди, че на 23.10.2019 г., около 16,00 часа в гр. Нови Искър, ул. „Искърско шосе“, водачът на лек автомобил „Нисан Микра“, с рег. № **** М.Г.Д. блъснала пресичащия на пешеходна пътека Г. В. Г. (14 г.). Вследствие на удара пострадалия бил замаян, без спомен за случилото се, почувствал силни болки в десния глезен, левия лакът и лявата подбедрица, като бил закаран от водача, причинил произшествието, в УМБАЛСМ „Пирогов“, където извършили рентгенография на десен лакът, таз, лумбални прешлени и ултразвуково изследване на коремни органи. Раните му били обработени и му е била направена превръзка. Пострадалият не е могъл да спи, изпитвал болки в краката, главоболие, гадене и световъртеж при движение на главата. В периода от 24.10.2019 г. до 29.10.2019 г. бил на домашно лечение и не се посещавал училище поради съмнения за мозъчно сътресение. Травматичните увреждания, изразяващи се в съмнения за мозъчно сътресение, главоболие, световъртеж, гадене, шум в ушите, охлузна рана и травма на левия лакът, травма в десния глезен, лявото коляно и подбедрица, емоционален и психически стрес, причинили на пострадалия изключителен дискомфорт, изоставане с учебния материал, вследствие невъзможност да учи поради световъртежа и изоставяне на тренировки по хоккей. След инцидента пострадалият се затворил, избягвал контакти с връстници и съученици, изпитвал притеснение, страх и срам. Твърди, че гражданската отговорност на виновния водач е застрахована при ответника по гражданска застраховка по полица № BG/23/119002230265, поради което пострадалият е отправил претенция към застрахователя за изплащане на застрахователно обезщетение, като с писмо с изх. № 99I3521/18.05.2020 г. ответникът отказал да изплати обезщетение за неимуществени вреди. Моли съда да осъди ответника да му заплати сумата от 9600 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди. Претендира законна лихва от 18.05.2020 г. - датата на отказа до изплащане на сумата. Претендира разноски.

В срока по [чл. 131 ГПК](#) е постъпил отговор на исковата молба от ответника ЗАД „ОЗК-3.“ АД, с който оспорва иска по основание и размер. Прави възражение за съпричиняване от страна на пострадалия, който нарушил разпоредбата на [чл. 113, ал. 1, т. 1 ЗДвП](#), като предприел пресичане на необозначено за целта място. Сочи, че е нарушил [чл. 113, ал. 1, т. 2 ЗДвП](#) като е предприел пресичане по диагонал, както и разпоредбата на [чл. 108 ЗДвП](#), съгласно която пешеходецът е длъжен да се движи по тротоара. Счита, че не са налице предпоставките за ангажиране на отговорността на застрахователя, поради което моли съда да отхвърли като неоснователен, а в условията на евентуалност да намали дължимото обезщетение, като бъде отчетен процентът на съпричиняване и действително претърпените болки и страдания. Претендира сторените по делото разноски.

С доклада по делото съдът е отделил за безспорни и ненуждаещи се от доказване

обстоятелствата, че към датата на застрахователното събитие гражданската отговорност на водача е застрахована при ответника по имуществена застраховка „Гражданска отговорност“.

От ангажираните по делото доказателства - служебна бележка от 20.12.2019 г. от СДВР - Отдел „Пътна полиция“, събраните гласни доказателства чрез разпита на свидетеля М.Д., както и заключението на съдебно-автотехническа експертиза, изготвена от вещо лице инж. Й., се установява, че на 23.10.2019 г., около 16,00 часа, в гр. София лек автомобил „Нисан Микра“, с рег. № ****, управляван от водача М.Д. се движел по ул. „Искърско шосе“ в посока от кв. Дружба към с. Казичене, със скорост около 30 км/ч. След преминаване на автомобила на кръстовището на ул. „Искърско шосе“ и ул. „5006“ пострадалият пешеходец предприел пресичане на платното за движение, със скорост около 6,5 км/ч. от дясно наляво, косо спрямо посоката на движение на автомобила, който в този момент предприел спиране и намалил скоростта си на 20 км/ч., а пешеходецът се върнал обратно на тротоара. Водачът продължил движението на автомобила със скорост от 20 км/ч., когато пешеходецът отново предприел пресичане на платното за движение от дясно наляво спрямо посоката на движение на автомобила, вследствие на което настъпил удар. Първоначалното съприкосновение било между предната дясна част на автомобила и лявата страна на пешеходеца, като тялото му било качено на предния капак, а вследствие предприетото спиране и под действието на инерционните сили тялото на пострадалия, същият паднал на платното за движение. Причина за настъпване на произшествието е поведението на водача на лекия автомобил, доколкото съгласно заключението на автотехническата експертиза от техническа гледна точка, същият не е съобразил поведението си с намиращите се от дясно спрямо посоката □ на движение деца. Съгласно заключението водачът е имал възможност да предотврати инцидента, чрез спиране още при първото навлизане на пешеходеца на платното за движение. От техническа гледна точка причина за настъпването на инцидента са и субективните действия на пострадалия, който предприел пресичане на платното за движение на ул. „Искърско шосе“ на неопределено за тази цел място. Вещото лице е изготвило скица на местопроизшествието, а според заключението ударът между пострадалия и автомобила по дължина е настъпил след пешеходната пътека на около 30 метра, като същият е настъпил в предна дясна част на автомобила, в областта на десния фар. Водачът на автомобила през цялото време е имал видимост към пешеходеца. Опасната зона за спиране според експертизата при скорост от 30 км/ч е 14,71 м., а при скорост от 20 км/ч е 8,77 м. Ищецът също е имал видимост към автомобила и възможност да предотврати удара, като не предприема пресичане на платното за движение на неопределено за целта място. В района на кръстовището на ул. „Искърско шосе“ и ул. „5006“ е имало пешеходна пътека.

В проведеното на 11.05.2021 г. открито съдебно заседание пред СРС вещото лице е пояснило по реда на чл. 200, ал. 2 ГПК, че няма данни за обективни находки като спиращи следи или части от екстериора на автомобила върху пътното платно за определяне на точното място на удара. Заключението е изготвено по свидетелските показания, поради което хипотетично ударът може да е настъпил на всякакво разстояние, различно от 30-40 метра, от пешеходната пътека.

За установяване претърпените от ищеца травми от ПТП и свързаните с тях болки и страдания са представени писмени доказателства - лист за преглед на пациент в спешно отделение от 29.10.2019 г., допълнителен лист към лист за преглед в детска хирургия при Спешен кабинет по детска ортопедия и травматология, допълнителен лист за преглед в неврохирургия при Спешен кабинет по детска ортопедия и травматология, медицинско направление за провеждане на клинични процедури от 29.10.2019 г., протокол от ултразвуково изследване на коремни органи, издадено от УМБАЛСМ „Н. И. Пирогов“ ЕАД, информирано съгласие на пациента, извинителна бележка, медицинска бележка и съдебномедицинско удостоверение № 901/2019 г., издадено от УМБАЛ „Александровска ЕАД - Клиника по съдебна медицина и деонтология - от съдържанието на които се

установява, че след настъпване на процесното пътно-транспортното произшествие на пострадалия е бил прегледан в УМБАЛСМ „Н. И. Пирогов“ ЕАД, където е било извършено рентгеново изследване и ултразвуково изследване на коремни органи, като е бил на домашно лечение в периода от 24.10.2019 г. до 29.10.2019 г.

Пред СРС е разпитан свидетелят М.Г.Д., която установява, че ударът настъпил след преминаването на управлявания от нея автомобил на кръстовището на ул. „Искърско шосе“ и ул. „5006“, където имало единствена пешеходна пътека. Установява, че в насрещното пътно платно имало спрял автобус, съответно и спирка на автобус от насрещната страна. Възприела децата, които се намирали отдясно на автомобила и се опитали веднъж да пресекат платното за движение, за да достигнат автобуса, но се върнали на тротоара, като видели автомобила. Същите се намирали на около 30-40 метра след пешеходната пътека на кръстовището. Установява, че намалила скоростта и продължила да кара, като в този момент пострадалият предприел повторно пресичане и изскочил пред колата, вследствие на което настъпил удар.

Пред СРС е разпитан свидетелят Г. Б. Г., който живее не семейни начала с майката на пострадалия и установява, че разбрал за инцидента още в същия ден, когато му се обадила майката на ищеца. След прегледа се прибрали вкъщи, като пострадалият изглеждал уплашен и казал, че го болят лактите и главата. Имал ожулвания, охлузвания и изглеждал стресиран. Отговорил на свидетеля, че на прибиране от училище лек автомобил го е ударил, като пресичал пътя. Свидетелят го попитал къде е пресичал, а пострадалият му отговорил, че пресякъл до пешеходна пътека. Оплакал се от болки в коленета и лактите, както и в главата. Същата вечер отказал да вечеря поради гадене. Установява, че пострадалият една седмица останал вкъщи, след което започнал училище, като се оплаквал от болки в главата, ръцете и коленете. Установява, че преустановил тренировки по хоккей на трева, поради причина, че се страхувал да не падне и да се удари. От майката на пострадалия разбрал, че през нощта, непосредствено след инцидента не е успял да спи. След два дни пострадалият заявил, че спи на пресекулки, събуждал се, заспивал за малко и не можел да спи спокойно. Установява, че преди инцидента ищецът не е имал безсъние.

Пред СРС е допусната съдебно-медицинска експертиза, съгласно която в резултат от произшествието ищецът Г. В. Г. е претърпял травматични увреждания, изразяващи се в охлузвания на десен лакът и ляво коляно, за които му е била направена първична хирургична обработка, превръзка и му е била поставена поротивотетанична ваксина. Изключено е наличие на травма на вътрегърдни и вътрекоремни органи и наличие на черепно-мозъчна травма. При извършения медицински преглед от съдебен лекар 17 дни след инцидента са констатирани признаци на заздравели охлузвания на две места в областта на дясна лакътна става и в горния край на лявата подбедрица. Според експертизата от уврежданията на пострадалия са причинени болки и страдания, както и свързани с тях временни функционални смущения. С оглед морфологията и вида на уврежданията вещото лице приема, че болките не са били с голям интензитет. Оплакванията на пострадалия дни след инцидента не са последица от черепно-мозъчна травма, но могат да се свържат с психо-емоционални смущения. Съгласно заключението констатираните травматични увреждания причинили на пострадалия временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Възстановителният период е продължил до две-три седмици, като липсата на проследяваща медицинска документация не позволява да се приеме по-продължителен възстановителен период и наличие на настъпили усложнения.

С уведомление вх. № 00760/18.02.2020 г. пострадалият е отправил искане до ЗАД „ОЗК-3.“ АД в качеството на застраховател, при когото е застрахована гражданската отговорност на водача на лекия автомобил, за изплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на сумата от 9600 лв.

С писмо изх. № ЦУ99-1712/24.02.2020 г. ответникът е уведомил пострадалия, че е

заведена щета № 0411-160-0002-2020, като е изискано представянето на банкова сметка и адвокатско пълномощно. С писмо изх. № ЦУ99-1713/24.02.2020 г. ответникът е изискал представяне на копие на АУАН и/или влязло в сила наказателно постановление.

Представена е разпечатка от кореспонденция по електронна поща, с приложено адвокатско пълномощно.

С писмо с изх. № ЦУ99-3521/18.05.2020 г. ЗАД „ОЗК-3.“ АД отказало изплащане на застрахователно обезщетение за неимуществени вреди.

При така прието от фактическа страна съдът намира от правна страна следното:

Въззивната жалба е депозирана в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, от легитимирана страна, поради което е процесуално допустима.

Съгласно нормата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

При извършената служебна проверка въззивният съд установи, че първоинстанционното решение е валидно и процесуално допустимо, поради което следва да бъдат обсъдени доводите относно правилността му.

Фактическият състав, от който възниква имуществената отговорност по чл. 432, ал. 1 КЗ на застрахователя за заплащане на застрахователно обезщетение на увреденото лице обхваща следните юридически факти: ответникът да е застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ за автомобил, като в срока на действие на договора, вследствие на противоправното и виновно поведение на водача на застрахования при ответника автомобил, да е настъпило застрахователно събитие, в причинна връзка с което ищецът е претърпял неимуществени вреди - болки и страдания, причинени от настъпилите от събитието телесни увреждания.

Обжалваното решение е влязло в законна сила в частта, в която е уважен предявения иск по чл. 432, ал. 1 КЗ, вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД за заплащане на застрахователно обезщетение за причинените на ответника Г. В. Г. неимуществени вреди при настъпване на процесното събитие на 23.10.2019 г. за сумата от 2000 лв., т. е. в частта, в която не е обжалвано първоинстанционното решение от ответника съществуването на материалното субективно право, индивидуализирано по основание (правопораждащите го юридически факти), съдържание и страни е установено със сила на пресъдено нещо.

Предвид изложеното, правният спор между страните по делото, пренесен за разрешаване пред въззивната инстанция с въззивната жалба, обхваща въпросите какъв е справедливият размер съгласно критериите за справедливост, заложили в разпоредбата на чл. 52 ЗЗД на обезщетението за претърпените от ищеца неимуществени вреди - болки и страдания, намиращи се в причинна връзка с противоправното поведение на застрахования по застраховка „Гражданска отговорност“ при ответника водач на МПС, налице ли е за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия, своевременно релевирано от страна на ответника в производството с възражение, ако такова е налице - каква е степента на този принос, с който обезщетението следва да бъде намалено.

Съгласно чл. 52 ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Съгласно т. 11 от ППВС № 4/1968 г. понятието „справедливост“ по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Такива обективни обстоятелства при телесните увреждания могат да бъдат характерът на увреждането, начинът на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, допълнителното влошаване състоянието на здравето, причинените морални страдания, осакатявания, загрозявания и др. Съгласно

решение № 94/18.07.2019 г. по т. д. № 3030/2018 г. на ВКС II т.о. „за да удовлетвори въведения от законодателя критерий за справедливост по см. на чл. 52 ЗЗД, обезщетението за репарирание на претърпените от непозволено увреждане морални вреди, трябва да е съответно съизмеримо с техния действителен размер, т. е. да е онзи своеобразен паричен еквивалент на конкретното неблагоприятно въздействие върху личността и начина на живот на пострадалия“. Трайната съдебната практика е, че разпоредбата на чл. 52 ЗЗД изисква конкретна преценка във всеки отделен случай.

В настоящия случай съдът при определяне на справедливия размер на обезщетението според критериите на чл. 52 ЗЗД следва да съобрази броя, вида и тежестта на получените травматичните увреждания, причинени на пострадалия. В тази насока е заключението на съдебномедицинската експертиза, което съдът кредитира изцяло като компетентно, последователно и пълно, изготвено въз основа на приетите и неоспорени медицински документи, подробно обсъдени от вещото лице, съгласно което пострадалият получил охлузвания в областта на дясната лакътна става и лява подбедрица, които травматични увреждания му причинили болки в глезена, за които е предписан домашен режим на лечение в периода от 24.10.2019 г. до 29.10.2019 г. от ОЛП. Непосредствено след инцидента имал болки в десния глезен и десния лакът. Лечението на пострадалия протекло изцяло в домашни условия, което само по себе си не означава настъпило възстановяване на ищеца в срока на медицинската бележка, за който е била издадена. С оглед вида на уврежданията възстановителният период продължил около две - три седмици. Съдът следва да съобрази и възрастта на пострадалия към момента на произшествието - 14 години и 2 месеца, като подрастваща личност води до повишени негативни емоционални преживявания като пострадал от произшествие. В тази връзка следва да бъдат взети предвид претърпените от ищеца психо-емоционални негативни вреди, изразяващи се в уплах и стрес непосредствено след инцидента, както и нарушение на съня, в каквато насока са показанията на свидетеля Г. Г.. Следва да се отбележи и въздействието, което се доказва инцидентът да е оказал върху неговото поведение - след събитието пострадалият изпитвал страх, което довело до преустановяване на тренировки по хоккей на трева от негова страна. Съдът приема за достоверни показанията на свидетеля, преценени с всички други събрани по делото доказателства - по арг. чл. 172 ГПК, същите са вътрешно непротиворечиви, житейски логични, кореспондират с писмените доказателства по делото и възпроизвеждат непосредствените субективните възприятия на свидетеля за последиците от инцидента за пострадалия в психо-емоционален план и поведението му. При определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди, дължимо на ищеца следва да бъдат взети предвид и социално-икономическите условия в страната към датата на произшествието - в края на 2019 г., чийто ориентир се явяват нормативно определените лимити на отговорността на застрахователя на риск „Гражданска отговорност на автомобилистите“ като критерий наред със всички останали за определяне размера на обезщетението по чл. 52 ЗЗД /решение № 73/27.05.2014 г. по т. д. № 3343/2013 г. на ВКС, II т.о./.

При извършване на собствен анализ на събраните и относими към размера на обезщетенията за неимуществени вреди доказателства и при отчитане на посочените по-горе фактори и обстоятелства въззивният съд приема, че справедливият размер на заместващото обезщетение за причинените от противоправното поведение на делинквента неимуществени вреди на ищеца възлиза в размер на 4000 лв.

Съгласно разпоредбата на чл. 51, ал. 1 ЗЗД обезщетение се дължи за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Когато за настъпилия вредоносен резултат е допринесъл самия пострадалия, е налице основание за намаляване на дължимото обезщетение съгласно чл. 51, ал. 2 ЗЗД, като се преценява единствено наличието на причинна връзка между поведението му и настъпилия вредоносен резултат, в който смисъл е т. 7 от ППВС № 17/1963 г. В практика на ВКС, обективирана в решение № 45/15.04.2009 г. по т.д. № 525/ 2008 г. на ВКС, II т.о. решение № 206/12.03.2010 г. по т. д. №

35/ 2009 г., на ВКС, II т.о., решение № 58/29.04.2011 г. по т.д. № 623/ 2010 г. на ВКС, II т.о. и др. е прието, че приносът трябва да е конкретен и да се изразява в извършването на определени действия или въздържане от такива от страна на пострадалото лице, както и да е доказан, а не хипотетично предполагаем.

Възражението за съпричиняване на вредоносния резултат е направено своевременно с отговора на исковата молба по чл. 131 ГПК, като се основава на конкретни обстоятелства.

Съгласно разясненията, дадени в мотивите на Тълкувателно решение № 1/2021 от 01.08.2022 г. по тълк. дело № 1 по описа за 2021 г. на ОСГТК на ВКС пострадалият съпричинява вредата тогава, когато е създал реална възможност за настъпването □ или е превърнал създадената от делинквента реална опасност в действителност.

В случая пострадалият е предпирел пресичане на необозначено за целта място на платното за движение, а не на пешеходна пътека. Съгласно чл. 113, ал. 1 ЗДвП по двулентовите двупосочни пътища в населените места, когато в близост до пешеходците няма пешеходна пътека, пешеходците имат право да пресичат платното за движение и извън определените за това места, но разпоредбата предвижда да спазват правилата по ал. 1, т. 1, 2 и 4 на чл. 113, ал. 1 ЗДвП. Това право на пешехода кореспондира със задължението му да се съобрази с приближаващите се пътни превозни средства преди да навлезе в платното, както и да не удължава ненужно пътя и времето за пресичане да не навлиза внезапно на платното за движение и др. За да е налице съпричиняване, следва това негово поведение обективно да е способствало за вредоносния резултат, като е създало условия или е улеснило неговото настъпване.

По делото е установено, че пострадалият ищец е възприел автомобила своевременно, което го мотивирало да преустанови първия си опит за пресичане на платното за движение и да се върне на тротоара. След което процесният автомобил намалил скоростта на движение и продължил да се движи със скорост от 20 км/ч, при която опасната зона за спиране е била 8,77 метра, съгласно заключението на автотехническата експертиза. Водачът на лекия автомобил също е възприел своевременно поведението на пешеходците и е имал ясна видимост към тях, поради което е бил длъжен да се съобрази с конкретната пътна обстановка и да управлява МПС по начин, че да не застрашава останалите участници в движението, вкл. по-уязвимите, каквито са пешеходците - чл. 5, ал. 2, т. 1, чл. 20, ал. 2 и чл. 116 ЗДвП. От установения механизъм на произшествието може да се направи извод, че ударът е бил предотвратим при своевременно спиране на автомобила, в каквато насока е заключението на вещото лице. В разпоредбата на чл. 20, ал. 2 ЗДвП е предвидено, че отговорността на водачите на моторните превозни средства за осигуряване безопасност на движението е завишена спрямо тази на пешеходците, включително чрез законодателно вмененото им задължение за избиране на подходяща скорост на движение на управляваното МПС, която би им позволила спиране при поява на препятствие на пътя, което са могли и са били длъжни да предвидят. В конкретната ситуация деликвентът е имал субективна и обективна възможност да предвиди опасността от повторно предприемане на пресичане от пешеходец, съобразявайки конкретните условия. Както се посочи, своевременно е забелязал намиращите се на тротоара пешеходци и е възприел намерението им да пресекат пътното платно, за да достигнат автобуса в насрещната лента, както и липсата на пешеходна пътека. В тази ситуация е следвало да държи сметка за възможността отново пешеходец да предприеме пресичане на пътното платно (съгласно чл. 113, ал. 2 ЗДвП) предвид липсата на пешеходна пътека, т. е. могъл е и е бил длъжен да предвиди възникналата опасност с оглед правилото на чл. 20, ал. 2 ЗДвП. В тази пътна обстановка поведението на пострадалия пешеходец съдът преценява с оглед възможността той да бъде обективно и субективно възприет като препятствие от водача, така че последният да може да намали скоростта или да спре при първата възможна опасност за движението с оглед задължението му по чл. 5, ал. 1, т. 1 ЗДвП /така решение № 33/2.05.2019 г. по гр. д. № 1787/2018 г. на ВКС, ГК, IV г. о./. Неспазването

на чл. 20, ал. 2 ЗДВП съставлява неполагане на дължимата грижа от страна на водача на МПС, който не е предприел своевременно спиране още при първото навлизане на пешеходци в платното му или намаляване на скоростта на движение, така че да може да предприеме внезапно спиране, за да се предотврати инцидента при повторно преминаване на пешеходец. Следва да се посочи, че съпричиняването на вредите по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД изисква реален принос за настъпване на увреждането, т. е. такова поведение на пострадалото лице, което създава предпоставки за настъпването на вредите или допринася за механизма на увреждането, а в конкретната хипотеза такъв липсва. Следователно пресичането на необозначено място на пътното платно, без съобразяване с движението на лекия автомобил не е станало причина за инцидента. Причина за инцидента е субективното поведение и непроявеното достатъчно внимание от водача на автомобила към пешеходците, намиращи се в близост, при наличие на възможност да предвиди и предотврати настъпването на вредоносния резултат.

По повод възражението за принос поради неупражнен постоянен контрол спрямо ищеца от родителите му въззивният съд намира, че съгласно чл. 8, ал. 8 от ЗЗДет родителите, настойниците, попечителите или другите лица, които полагат грижи за дете, са длъжни да не оставят без надзор и грижа децата до 12-годишна възраст, ако с това се създава опасност за тяхното физическо, психическо и нравствено развитие. Към деня на инцидента ищецът е навършил четиринадесет години, което е видно от представеното удостоверение за раждане в първоинстанционното производство, и дори и формално няма нарушение на задължението на родителите по тази разпоредба.

Съгласно чл. 125, ал. 3 СК, родителят осигурява постоянен надзор по отношение на малолетното си дете и подходящ контрол на поведението на непълнолетното дете. Освен това разпоредбата на чл. 3, ал. 1 от Закона за лицата и семейството посочва, че лицата, които не са навършили 14-годишна възраст, са малолетни. Следователно не е налице хипотеза на постоянен надзор по смисъла на цитираната разпоредба. В случая неупражняването на подходящ родителски контрол по чл. 125, ал. 3 СК не е в пряка причинна връзка с получените от пострадалия увреждания при произшествието, за да се приеме съпричиняване, доколкото до настъпилия вредоносен резултат се е стигнало вследствие поведението на водача на лекия автомобил. Законодателят в чл. 8, ал. 3 от ЗЗДет е предвидил задължение за родителите, настойниците, попечителите или другите лица, които полагат грижи за дете, да го придружават на обществени места след 20,00 ч., ако детето не е навършило 14-годишна възраст, съответно след 22,00 ч., ако детето е навършило 14-, но не е навършило 18-годишна възраст. Следователно формално не е налице и нарушение на посочената императивна разпоредба, доколкото произшествието е настъпило около 16,00 ч. и липсва предпоставка за задължителното придружаване на непълнолетния. Както се посочи, в настоящия случай пострадалият ищец е навършил 14 години, поради което обстоятелството, че по време на ПТП не е бил придружен от родител не може да се прецени като съпричиняване по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД.

Следователно, възражението за съпричиняване е неоснователно, поради което и определеното по-горе обезщетение не следва да бъде намалено.

По изложените съображения първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено.

По разноските:

С оглед изхода от спора правото на присъждане на разноски възниква само за въззиваемата страна, като процесуалният представител на ищеца претендира да му бъде присъдено възнаграждение на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА. Представени са пълномощно в полза на адв. К. П. и договор за правна защита и съдействие, в който е уговорено безплатно предоставяне на такава, на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА. Съдът като взе предвид фактическата и правна сложност на делото, както и разпоредбата на чл. 38, ал. 2 ЗА намира,

че на адв. К. П., се дължи по чл. 38, ал. 2, във вр. с чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА, възнаграждение за оказана безплатна правна помощ в размер на 510 лв. за въззивна инстанция.

Мотивиран от изложеното, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №20210795/11.11.2021 г., постановено по гр. д. № 36961/2020 г. по описа на СРС, 138 състав, в обжалваната част.

ОСЪЖДА ЗАД „ОЗК-З.“ АД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „****“ да заплати на адв. К. П. - САК, с адрес: гр. София, ул. „****“, на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата, сумата от 510 лв. за адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция.

Решението може да се обжалва в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС по реда на чл. 280 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____